

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Acta Ecclesiae Mediolanensis

Acta Synodalia Dioecesana Ecclesiae Mediolanensis, Pars Secunda

Borromeo, Carlo

Brixiae, 1603

Institutvtionvm Ad Oblatos pertinentium epitomes, Liber Tertivs.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11399

diff. Archiepiscopus; vt progressus sui, quem aut in studijs literarum, & rerum spiritualium, aut in suorum munerum administratione, animarumque fructu fecerint, rationem reddant.

De hospitio Oblatorum. Cap. V I.

Heb. 13.

Cum autem inter Ecclesiasticarum virtutum munera, non vltimum certe locum hospitalitas obtineat, per quam Antiqui illi Patres, vt ait D. Paulus, Deo placuerunt, Angelis hospitio receptissimi qua iusta de causa, qui in Diocesi morantur, nulloque residendi iure sunt obstricti Oblati, Mediolanum venerint; benigno illos omnes hospitio excipiat Domus Sancti Sepulcri.

Idemque present aliarum quoque eius generis domus, quae in Diocesi Deo iuuantur constituentur.

Neque enim Oblatorum disciplina conuenire videtur, vbi sint tales Aedes constitutae, ad alias diuersi generis hospitij causa diuertere.

Sed neque qui Ecclesiasticum beneficium, officiumve personalis residentiae obtinent, ad laicales Domo hospitij causa in Vrbe diuertant: sed vel in eas Aedes veniant, quae clericorum causa Hospitij nomine nuper constitutae sunt, vel in alias Ecclesiasticorum hominum, praesertim vero Oblatorum, & eorum maxime qui Conuictores dicuntur.

Verum si quos horum frequentius diuertit, vbi in Vrbe morari iusta de causa contingat; hi cum Praeposito sancti Sepulcri re communicata, quod ad vitium impensam attinet, quod ab Hospitijs sua causa impenditur, illius iudicio compensent.

De oneribus a congregatione non recipiendis. Cap. V I I.

Neque onera vlla extrinsecus oblata, neque bona vllius generis cum oneribus coniuncta, neque quidquam eorum, quae priorum legatorum ratione atque titulo ita sunt instituta, vt illis vel perpetua onera, vel etiam ad tempus annexa sint, liceat congregationi, vel congregationis vlli familiae, Prae-

posito, vel cuius aliorum qui congregationi regendae praesunt, absque Reuerendissimi Archiepiscopi consensu accipere.

INSTITUTIONVM AD Oblatos pertinentium epitomes,

LIBER TERTIVS.

De pijs exercitationibus singulorum Oblatorum, ad ipsorum disciplinae spiritualis incrementum pertinentibus. Cap. I.

Cum officium, ad quod Dei benignitate & munere Oblati omnes vocati sunt, ad animarum salutem spectet, diuinumque ac supernatura-

le sit; idcirco charitatis desiderio, veraque in Deum pietate accensi, magis ac magis in hac ipsa animarum salute elaborandum esse (quod proculdubio praestantissimum Dei donum est) sibi omnino persuadeant, oportet: atque illis potissimum rationibus se id adepturos confidant, quibus supernaturales ac infusae virtutes omnes, quae vera sunt animarum iuandarum instrumenta, impetrari, exorarique a Deo largitore solent; orationibus videlicet, ieiunijs, vigilijs, sanctarum scripturarum studijs, meditationibus, ipsaque humilitate potissimum.

Cum enim iutare alios, ad christianamque religionem ac pietatem, verasque virtutes dirigere sibi proposuerint Oblati; ipsis quam maxime perfectae in primis animorum suorum institutionis, vique integritati incumbendum est: quae ante omnia alia ecclesiasticis, sacerdotalique ordine insignitis hominibus inesse debent.

Hae autem perfectio virtutum omnium, ardentissimo studio & charitate in primis, atque familiaritate coniunctioneque cum Deo per spirituales exercitationes assiduas comparatur; tum veretiam recta atque sincera animi intentione, in rebus actionibusque omnibus ita obeundis, vt non propria vel affectio, vel utilitas, sed Dei gloria, animarumque salus vbiq; spectetur, ac praefertur.

Quare.

Quare sedulo eos operam dare oportet, ut quam diligentissimi sint, non solum in cognoscendis, sed in repellendis etiam pravis omnibus cupiditatibus; tum ijs quidem, quibus ad corporis voluptates sensuumque illecebras alliciantur homines; tum illis quoque, quibus ad vitam comoda, atque ad diuitiarum opumque amorem & desiderium trahuntur.

Præterea vero etiam, ut proprii iudicii, propriæque voluntatis æqui iudices sint, ac moderatores.

Porro autem pernecessaria quoque censenda est ad institutum scopumque huius congregationis summopere tuendum, perfecta charitas, & animorum coniunctio, tum cum membris alijs, tum cum ipso capite.

Quamobrem ament in primis, & obseruent Præpositum suum, inter eos locum Dei gerentem, illique non solum externa præceptorum executione promptè & nauiter obediant, sed interno etiam animi affectu; ita ut & voluntatem suam Præpositi voluntati consentientem perpetuò habeant, & mentem quoque ipsam ita accommodent & componant, ut toto pectore complectantur ac probent, quidquid Præpositus probauerit, conuenireque censuerit.

Itaque maleuolas murmuraciones & detractiones omnes, quibus Præpositi auctoritas lædi ac minui potest, charitasque mutua refrigerari, non aliter quam pestem ipsam, congregationumque omnium omnium disciplinæ & perfectionis certissimam contaminationem & extinctionem fugiant.

Temeraria de fratribus iudicia etiam atque etiam caueant, multoque magis etiam omnem simultatem ac malevolentiam, omnemque animi amaritudinem, quæ quacunque causa aduersus fratres concipi possit.

His igitur instructi Oblati seipsum primò, ut prius dictum est, in dies magis ac magis in sincera ac pura illa charitate, qua vna permoti sponte suauis huius obedientiæ ac disciplinæ iugo leuique oneri sese submiserunt, perpetuò exerceant, gratiamque hanc a Deo singulari munere sibi collatam continuè conferbare studeant; atque in hoc spiritu iugi-

ter ita crescere, ut omni terreno atque humano affectu exuti, in solius Dei desiderio, ac ardentissima in Deum diuinisque res omnes religione atque reuerentia se totos occupent.

Dominum, in conspectu suo semper habeant, intueanturque, & coram illo ambulent; id est in eius sanctissima voluntate implenda studiosissime inuigilent.

Externi etiam Diuini cultus, qui internæ pietatis indicium est, diligentissimi atque exactissimi obseruatores sint; sibi que persuadeant omnino, pietatem erga Deum fontem vberimum esse, & quo virtutes omnes emanant, vimque omnem, & dignitatem haurit animus.

Quamobrem nisi frustra laborare volint, atque loco verarum solidarumque virtutum, earum umbras atque imagines tantum sectari; in ea vna consequenda sibi maximè laborandum, atque eam continuè ab ipso auctore Deo votis & precibus petendam, in animum inducant oportet.

Sanctissimam Virginem Dei Matrem Mariam perpetuò pro humano genere intercedentem, atque huius Sanctæ Mediolanensis Ecclesiæ, seu ius ministerijs sese obtulerunt, peculiarem patronam, præcipuò pietatis affectu prosequantur.

Cumque illa Mediolanensi populo varia beneficia a Filio suo Domino nostro Iesu Christo sæpius aliàs impetrauerit in omnibus periculis, ærumnisque, siue totius Ecclesiæ, siue congregationis suæ; ad hæc autem vel maximè in missionibus ab Archiepiscopo imponendis, aliarumque grauium rerum tractationibus, ad illius patrocinium atque præsidium fidenti animo confugiant.

Meminerint etiam, se Beato Patri nostro Ambrosio oblatos esse: quam ob causam illius librorum studiosos eos esse decet, illorumque in primis, quos ille ad huius ecclesiæ clerum de officijs conscripsit.

Magnam curam operamque conferant ad imitationem illarum virtutum, quas tanquam hereditatis sanctissimæ ille Pater posteris reliquit: quare ut obsequentes filios decet, peculiari quodam ardore animi atque affectu illas comple-

plectantur.

Ex his præcipue illæ sunt, ad ecclesiæ gubernationem, atque episcopale onus, inuitus ingressus, quotidiana abstinencia, diuturna & terè assidua in ecclesijs statio, frequentis orationis & meditationis studium, religiosa & laboriosa sanctissimorum Sacramentorum ministratio, diligens episcopaliū ecclesiasticarumque functionum exercitatio, in sacris studijs institutionibusque christianis, quas & sermonibus & libris conficit, assidui magnique labores, constantia & fortitudo in omnibus, quas à mundo & Satana illatas pertulit, oppugnationibus, animi mansuetudo cum magnitudine coniuncta aduersus potentium hominum impetum atque furorem, prudentia in rebus gerendis, morum grauitas singularis, disciplinæ ecclesiasticæ diligentissimus cultus, pro fide catholica acerrima dimicatio mira erga sanctam Sedem Apostolicam obseruantia, magna commiseratio erga pauperes, benignitas, largitiones, charitas illa sempiterna memoria digna, qua profusus lachrymis peccata aliena defleuit; vsque adeo, vt animos in malè agendo obfirmatos, ad penitentia lachrymas perduxerit.

Has igitur, & alias virtutes, quas & operum exemplis, & scriptis, Sacerdotibus cleroque Pater Ambrosius reliquit, sibi quisque, qui Oblatorum numero adscriptus est, ob oculos ponat, tum videat etiam atque etiam diligenter, ne quam culpæ maculam contrahat, neve quidquam aut cogitet, aut loquatur, aut faciat, quod a sanctissimis illius Patris institutis, consilijs, monitisve alienum sit; ne, si quid eiusmodi admiserit, indignum se præbeat singulari illius patrocinio, efficiatque vt quam prestiterit semel oblatio, minus ei grata sit.

Omnes præterea pro status sui ratione in eam curam incumbant, vt sacrorum canonum, constitutionum pontificiarum, conciliorum, & decretorum ad morum ecclesiasticorum ratione pertinentium, non modò notitiam ac scientiam teneant, sed executionem quoque, atque vsum; immò verò istū ipsū præcipue adiungant, tum ad sua, tum ad alio-

rū vitæ institutionem.

Illud etiam præcipue curent, vt cognita perspectaque planè habeant omnia, quæcunque ad huius ecclesiæ ritus, caeremonias, instituta, decreta, constitutiones, atque adeo institutiones cuiusvis generis pertinent; eaque ipsa eo maiori studio, libentiusque seruent, atque exequantur, vt reliquos ecclesiasticos homines suo exemplo trahant, incitentque vehementer ad eadem ritè exequenda.

Prælectionibus sacris, & cõcionibus, & ecclesiasticis conuentibus, & alijs disciplinæ ecclesiasticæ communibus exercitationibus, ante alios intersint; nisi ob grauioribus alias occupationibus magisque necessariis a Reuerendiss. Archiepiscopo aliquando impediuntur.

Omnibus etiam Archiepiscopalibus Vicarijs, atque Visitationibus ante alios promptè omnibus in rebus obediant, sacerdotibusque omnes reuereantur, seniores præsertim, in primis; Vicarios Foraneos, Præpositos, & Parochos; quibus omnibus se se submittant, humilesque præbeant.

Ecclesiarum præterea, altarium, & omnis sacræ suppellectilis nitoris, ornatus, atque apparatus studiosi sint.

In Diuinis item officijs, ac ministerijs ritè pieque celebrandis atque obsequiis, decentem cultum, summamque reuerentiam adhibeant.

In primis autem vitæ innocentiam, ac morum castitatem integritatemque, summa cura summoque studio perpetuè prosequantur.

Vitæ, ac vestitus, domesticaque suppellectilis moderationem clericali ordine dignam, concilijs prouincialibus, & diocesanis, aliisque Archiepiscopalibus institutionibus & decretis præscriptam exactè custodiant.

Singulis diebus, præter cõsuetas preces, quæ Deo voce persoluuntur, mane primum, deinde vespere, orationi quæ solò mentis motu fit, mentalisque; propterea nuncupatur, oblatis omnes tum clerici tum laici vacent; vespereque præsertim in conscientia penetratè accurato seueroque examine introeant, vt eam, si forte inquinata sit, emendent atque purgent.

Sacer-

Sacerdotes bis saltem singulis hebdomadis (nisi sæpius etiam id faciendum sit) peccata, si qua commiserint confiteantur; atque ita viuere studeant, vt quotidie Missæ sacrificium celebrare dignè possint.

Clerici verò, & laici octauo quoque die peccata sua confiteantur, & sanctæ Communionis Sacramentum sumant: quamquam id sæpius rariùsve facere debent, prout Confessarij iudicium illis præscribet.

Confiteantur autem semper eiusdè Congregationibus Sacerdotibus, à Reuerendiss. Archiepiscopo, vel Præposito Sancti Sepulcri constitutis.

Quòd si illis eiusmodi Sacerdotes propter locorum distantiam conuenire difficile graueve fuerit; tum commodiores alios confessores idoneos aliunde illis assignare Archiepiscopo vel Præposito liceat.

Vniuersi autem Oblati, etiam laici, quotannis illis ipsis Sacerdotibus, quos idè Præpositus ad hoc munus delegerit, generaliter semel confiteantur, ab eo tempore confessionem huiusmodi inchoantes, qui postremam pariter omnium peccatorum confessionem præstiterunt; nisi de aliquibus interdum aliter censeat Præpositus ex Confessarij consilio. Hac enim ratione in suscepto huius vitæ instituto firmius confirmabuntur, atque ad Deo inseruiendum magis ac magis excitabuntur.

Vitent quoq; diligentissimè, nè quæquam diligant singulari præ cæteris amoris affectu, qui vt plurimum inordinatus esse solet: sed equali omnes, pro singulorum ratione & statu, charitate prosequantur; illorum tamen familiari potius ac sæpius vtentes consuetudine, ex quibus cumulatiorem percipere spiritualem utilitatem possint.

De exercitationibus ad proximorum salutem iuuandam pertinentibus.

Cap. I I.

Postquam autem huiusmodi virtutibus tanquam firmissimis præsidijs instructi fuerint Oblati; tum virtutem illam, quæ in huiusce Congregationis

hominibus maximè oranium elucescere debet, quæque in salutis animarum desiderio atque auxilio in primis posita est, quàm maximè excitare, atque exercere debent.

Quamobrem omnes in eam curam incumbant vehementer, vt ad omnia officia rectè obeunda se parent atque instruant, quibus via fit ad salutem animarum iuuandam & procurandam.

Quantò enim præstantiores in eo genere euadent, tantò melius suscepti instituti atque vocationis suæ scopum assequentur.

Maximam autem vim ad eum charitatis erga animarum salutem ardorem, non modò in mentibus concipiendum sed alendum fouendumque habent, quæ subduntur.

Nempè sancta consuetudo, exercitatioque pia precandi perpetuò retenta, atque adeo in dies aucta; quæ veluti interprete Deum coram familiariter pij homines alloquuntur.

Sic enim diuino spiritu afflari, sanctoq; salutis animarum desiderio magis accendi solent.

Illuc etiam spectat, animo assidue cogitare, quàm nobiles sint animæ & pretiosæ in conspectu Domini; quanta literarum dignitas, quas proprio sanguine redimere filius Dei non recusauit; quamque præcellens opus sit, in eo salutari officio Dei cooperatores esse, quo nihil certè in terris maius, aut nobilius illustriùsve excogitari potest.

Ob oculos mentis præterea sempiternam gloriam sibi perpetuò proponant, quam mercedis loco, ijs qui nauiter minus hoc præstant, præparauit Deus: contra verò vniuersas pœnas ijs constitutas, qui rem tantam contemnunt, intueantur.

Sedulò præterea animaduertant, quanta veteris testamenti literis mandata hominis gratia fecerit Deus: Atque in eo potissimum cogitationem mentemque omnem figant, vt attentè considerent aduentum in terras Domini nostri Iesu Christi Filij Dei, diligenterque perpendant, dum nobiscum in terris commoratus est, quanta desiderio salutis nostræ accensus fecerit, quantaque per-

pedus

pellus sit: cogitent denique hominum animas, ipso angustissimo Christi Sanguine redemptas, & ablutas fuisse.

Hæc si cogitent oblatores, iure ac merito sperari debet, talibus cogitationibus, quasi quibusdã facibus animum illorum ita accensum iri, ut nullus, vel maximus labor esse possit, quem illi subire recusent, nè pretiosissimi Christi Sanguinis fructus in ipsis, alijsq; ipsorum negligentia, aut culpa depereat.

Considerent præterea horribile animarum stragem, quam generis humani sempiternus hostis Satanas facit; quantum in illis perdendis sollicitudinem adhibeat; quibus utatur ministris; quã a laetate, sollicitudineq; quibus laboribus, & vigilijs scelesti illi ministri opus urgeant, indefessi atque assidui, iidemque perpetui, & obfirmati.

Quare turpissimam rem, sese facturos existimare debet Iesu Christi ministri, si ita Domini sui voluntatem, dignitatẽ que suam, atq; sempiterna præmia parvipendant, vel à Christiana charitate, tam alienos se præbeant, ut à Satanæ ministris superari se sinant, patianturq; ut illi maiori studio ad se, & alios perdendos, quàm ipsi ad suam aliorumque salutem tuendam incumbant.

Sed illud quoque considerent, quãta, quamque ampla sit hæc messis; quanta spiritualium bonorum egestas; quanta gluttiniter agentium penuria; quam pauci verò ministri, qui sancto desiderio accensi, suis neglectis commodis, terrenisque utilitatibus, solam Christi Domini nostri gloriam, animarumque salutem spectent.

Præterea sibi cõstituant ante oculos, plurimos maximosque labores, quibus sancti Apostoli pro animarum salute, dum in terris degerent, perfuncti sunt; atq; inter hos, S. Pauli in primis perpetuas vigilijs, itinera, conatus, & præclaras contentiones, atque actiones.

Respiciant innumerabiles Martyres, sanctos Episcopos, & Sacerdotes, qui sancto animarum amore flagrantes, omne laborum periculorumque genus libentissimo animo subierunt.

Ut autem etiam eorum, qui in misero peccati mortali statu perseverant, misere-

ri sciant, nullumque laborẽ ad eos tam ingenti miseria liberandos subterfugiant, immò verò libenti animo in hoc maxime laborent; secum ipsi cogitent, quãtis in calamitatibus, periculis, horribilibusque malis versentur, qui peccato mortali adstricti tenentur.

Hæc profectò omnes, in quibus aliqua lux pietatis residet, mouere, & vehementer afficere debent, ad animarum salutem studiosè quærendam, curandamque.

Porrò autem se ipsos ad id muneris rectè accurateque obeundum vtilis idoneosque præstabunt; primùm quidem, si in virtutibus illis, de quibus dictum est, ad ipseendis atque exercendis, quibus divini honoris, & gloriæ, animarumque salutis studium acquiritur, & nutritur, maximam operam adhibuerint.

Deinde autem, si externis etiam instrumentis atque subsidijs, quæ non parum hominum salutem iuvant, ut instructi sint, non vulgarem operam dederint.

Sed ita tamen, ut per huiusmodi adiumenta, se tantum spirituales fructus colligere posse sperent, quantum divinam gratiam iuxta Dei summæ providentiæ ordinem cooperari crediderint; qui bonorum omnium, tam naturalium, quàm supernaturalium auctor est, quiq; propterea omnia ad suam gloriam vult referri.

Hæc autem, quæ externa subsidia, atque instrumenta vocantur, diuinarum, & ecclesiasticarum, aliarumque bonarum literarum studia sunt; illa nempe, quæ præcipuè de rebus illis tractant, quæ ad proximi salutem iuvandam conferunt.

Ac propterea omnes huiusmodi studijs pro suo captu graviter incumbere debent.

In studijs autem, actionibusque omnibus, mentem ab omni labe puram integramque conferuent; eaque omnia ad Dei gloriam, animarumque salutem referant; hocque sanctum propositum quotidie in suis precibus renouent, pieque Domino offerant, ac commendent.

Meminerint etiam perpetuò obedientiæ, quæ maximè propria est illorum

T t insti-

instituti, non minus circa studia ipsa, quam res alias omnes.

Quamobrem prompta, æquabilisq; animi alacritate, in ea studia incubere semper parati sint, quæ Reuerendissimus Archiepiscopus magis probauerit; idque tam in ipsa studiorum materia capessenda, quam in eorum ratione præscribenda.

Inter hæc autem instrumenta, de quibus modò diximus, connumeretur etiã, vel maximè ratio, ac via Diuini verbi prædicandi: quæ quidè eam verborum sententiarumq; grauitatem, eamq; vim spiritus complecti debet, quam dignitas, & præstantia huius muneris requirit.

Nam huius quidem muneris sue materia, siue finis spectetur, tanta vndiq; dignitas ostenditur, vt non facillè aliud excogitari dicere possit, quod illo præstantius sit, aut altius, aut magnificentius: si quidem omnia Christianæ religionis mysteria, ac sacramenta, omnes virtutes, omnia, quæ ad eiusdem religionis fidem, fideiq; fructus spectant, omnia denique, quæ à Deo ad homines proficiscuntur, & ad Deum proficiscentes homines tuant, verbi diuini nomine continentur.

Illud præterea præstat hoc idè munus, vt Dei cognitio in audientium animis in dies magis, ac magis seruetur, longèque propagetur.

Quod quidè naturæ vniuersæ finis est, ad quem condita omnia procreataque sunt; vt scilicet Diuinæ Maiestatis inexpressibilis amplitudo intelligatur, eaq; cognita, ad procreatoris sui gloriam omnia referantur.

Huc sanè hominum mentes diuini verbi Prædicatores conuertere contendant; hæc de causâ illorum animas sapientiæ luce illustrare nituntur, charitate inflammare, omni animi contentione permouere; ob id in omnem partem audiètes impellere conantur, modò diuini officij terrore, supplicijq; sempiterni magnitudine concutientes atque exagitantes, modò celestis præmij spe excitantes, modò diuinæ misericordiæ fiducia lenientes, semper autem à morte peccati ad vitam spiritualem reuocantes.

Hinc fructus ille præstantissimus, salus

animarum, oritur: qui quidem quantum faciendus sit, ex incredibilem animarum ipsarum dignitate conijci intelligere potest; quæ si cui fortè obscura est, clarissima Iesu Christi verba perpendat, animam vnã toti mundo præferemus.

Quid prodest, (inquit,) homini, si vniuersum mundum lucretur, animæ verò suæ detrimentum patiatur?

Eiusdem præterea res gestas omnes animaduertat.

Quid enim aliud ille voluit, cum è cælo descendit, labor iustissimam vitam in terris duxit, acerbissimam deniq; mortem subiit, quam hominum animas ab æterno periculo, & morte liberare? Hic certè laborum omnium susceptorum scopus, hic sanguinis effusi, hic Crucis, hic mortis fructus fuit.

Eo in opere adiutores ei sunt, qui verbi Diuini prædicationi operam nauant.

Quarè cum eo officio fungantur Diuini verbi Prædicatores, quo Christus ipse perfunctus est, ab eodemq; præstantissimo munere animarum salus pendeat; illius dignitatem præstantiamq; intuentes Oblati, maxima certè, tum verborum, tum sententiarum grauitate, vt diximus, maximaq; vi spiritus illud tractare debent, nihil eo neque vtilius homini, neque Deo gratius, aut acceptius, à quouis homine præstari posse pro certo habentes.

Colloquia insuper, quæ in familiari consuetudine sæpius haberi accidunt, de iis potissimum, cum occasio dabitur, instituantur, quæ ad mores formandos, animarumq; institutionem planè christianam pertinent.

Fiât autem colloquium eò verbosum sententiarumq; pondere, vt hominum mentes ad id quod queritur, impellant, atque accendant.

Sed quamuis omnes quidem in proclamanda, iuuandaq; animarum salute studiosi esse debet; nemo tamen, nisi prius re cum Præposito comunicata, quidquam tractet, siue spiritualem, siue aliam alteriusq; generis curam suscipiat.

Sed hæc tenus quidem de iis, quæ pro animarum salute Oblatis sunt faciendæ.

Vnum tantum superest præcipiendum, vt semel saltem, singulis mensibus in

Missa

Mitte sacrificio vntisquisque Oblatus Sacerdos pro ijs, qui de congregatione benemeriti sunt, precetur.

Omnes præterea Sacerdotes huius congregationis, si quem Oblatorum è vita migrare contingat, Missæ sacrificiũ pro eo celebrent, aut saltem in eo sacrificio precationem adhibeant.

De exercitationibus Oblatorum vitam communem simul degentium.

Cap. I I I.

HAftenus dictũ est, de ratione qua singuli se exerceant Oblati, vt suã ipsorum primũ, deinde aliorum salutem iuuent: deinceps quo pacto illi se gerant, qui in eiusdem ædibus simul commorantur, communicque vtuntur victu, agatur.

In ædibus igitur sancti Sepulcri, atq; in alijs item eiusdem generis, in quibus simul commoratur Oblati, illi quidem, qui ecclesiasticum beneficium, cui residenti adiunctum est onus, nõ obtinent, omnes simul diuina officia precetq; horarias in oratorio enuncient; illis tamẽ exceptis, quibus Præposito iubente eo tempore in alijs muneribus versari contingat.

Festis item diebus, cum clericorũ, sacerdotumq; copia dabitur, & templum amplum adeo fuerit, vt Archiepiscopi iudicio fidelium hominum multitudinẽ capere possit, sine vilo ex loci angustia impedimento Confessionum audiendarum, & sacramenti Communionis ministrandi; tum sacrosancta Missa, tum reliqua diuina officia solennibus adhibitis ceremonijs canantur.

Quibus omnes eiusdem domus Oblati intersint, præter eos, qui vel in Confessionibus audiendis, aut alijs ministerijs spiritualibus obeundis occupati, vel domesticis rebus necessarijs, aliave iusta causa impediti, Præpositi iudicio interesse non poterunt.

Interim verò, dum exiguas adhuc Oblatorum est numerus, neque Ecclesia, vt decet ampla; ad eas Ecclesias se conferant, suas ibi præstantes functiones, ad quas iussu permissive Reuerendissimi Archiepiscopi eo nomine mittentur.

Sub vesperam quotidie in eodem templo sancti Sepulcri, atque in alijs eiusdem generis domibus Oblatorum, antiphona de beatissima Virgine Maria canatur, pro temporum diuinorumq; officiorum ratione; cui quidem orationi omnes eiusdem domus, & Sacerdotes, & Clerici, & Laici adsint.

Illa sibi, enuncietur psallenda de beato Ambrosio patrono huius congregationis, & ciuitatis, vnã cum oratione de eodem.

In omnibus ædibus, in quibus simul viuunt Oblati, à Præposito, aut ab eo cui ille iusserit, frequentes exhortationes apud illos habeantur, qui eiusdem domus sunt; quibus de huius congregationis instituto scopoque proposito, quã sepius agatur.

Frequenter autem per singulas hebdomadas, de rebus spiritualibus vicissim fiant colloquia, maxime verò de ijs rebus, quibus dirigi homines adiuuariq; possint ad viam peccatorum deserendam, & ad christianæ perfectionis firmitatem sequendam; atque de ratione item, qua tentationibus Satanae sit resistendum.

Proponantur etiam in his colloquijs remedia, quæ contra singula peccata vitiaque adhiberi oporteat; & rationes pariter, quibus prauis animi habitus amoueri, funditusque euelli possint.

De periculis præterea agatur, quæ vitæ spiritualis cursum comitantur, impediuntq; progressum; de auxilijs item, quibus illa propulsantur.

Et de ratione pariter, qua instrui homines debeant, ad sanctarum meditationum, orationisq; studium.

De ratione quoque subministrandi moribundis adiumenta, ad sanctè pieque in Domino moriendam; deq; alijs insuper rebus spiritualibus, quibus, vt Domino rectè seruiat, adiuuari proximus potest.

Aliquando etiam, cum Præposito, vel Præfecto spirituali visum fuerit, simul conferant Oblati singuli, quid eo die sibi in meditatione orationeue maiore, cum animi sui vi spiritualisq; gultu Dei benignitas communicare atque elargiri dignata fuerit.

T t 2 Et

Et quoniam Sacerdotes in hisce domibus collegiatis degentes, frequentes esse debent in confessionibus populi audiendis; illud quoque custodiant, ut singulis hebdomadis ter inter se de conscientiarum casibus disputationes, & consultationes ineant; quibus vnus præsit, quem Præpositus delegerit.

Bis saltem singulis hebdomadis, quarta scilicet, sextaque; feria, in ecclesia sancti Sepulchri, & in alijs similibus, de rebus spiritualibus publica habeantur colloquia; quibus vtriusque sexus homines interesse possint.

Singulis diebus festis sacra, vel concio, vel sanctarum scripturarum explanatio in eisdem ecclesijs fiat; cum scilicet copia dabitur Oblatorum, qui huiusmodi numeribus obeundis satisfacere possint.

Oblati, qui in Civitate sunt, in edibus autem vitæ communis domicilium non habent, sæpius per hebdomadam, tum ad sui consortij Præpositum, tum ad ecclesiam sancti Sepulchri, cum exercitationes spirituales fiunt, accedant.

Qui in diocesi autem habitant, ad eiusmodi exercitationes obeundas, prout Præpositus sancti Sepulchri, pro locorum propinquitate, aut longinquitate celsuerit, ad Præpositum se conferant, cuius curæ commissum est consortium Oblatorum illius plebis, vicariatusve, aut regionis, in qua illi habitant.

Oblati, qui in Seminarijs educantur, Sacellum habeant proprium, aut ædiculam orationi dicatam, quod simul frequentius iussu, & cura Præfecti sui spiritualis conueniant; ibique præcipuas quasdam spirituales exercitationes, præter illas, quæ propriæ sunt ceterarum Seminarij clericorum, simul exequantur.

Cum autem Oblatum aliquem è vita discedere cõrgerit, ad Altare maius sancti Sepulchri pro eius anima à probatissimis Sacerdotibus iussu Præpositi sancti Sepulchri, primo quoque tempore, tres Missæ celebrentur.

Quod si is, qui è vita discessit, ex aliqua Oblatorum domo collegiata extiterit; ab eadem familia officium præterea funebre cõuentuale eadem de causa celebretur.

INSTITUTIONVM

Ad Oblatos pertinentium
Epitomes.

LIBER QVARTVS.

De ijs, quæ ad Oblatorum missionem
pertinent. Cap. I.

VM in locum aliquem mittentur Oblati, præstantissimæ istius actionis pondus, & dignitatem animaduertentes, secum ipsi magis, ac magis cogitent oportet, clericos homines ex omni christianorum numero diuinitus esse delectos, vt, cum [luminis,] tum [salis] facultatem atque deducant; vitæ verò optimè institutæ sale cõdiant, ac diuinis oculis gratos reddant: quod sanè, vt præstent perficiantque omnino, singularem quandam gratiam, per sacros ordines Diuina largitate sibi fuisse tributam meminisse debent.

Consuevit porro Deus munificentissimus, ac sapientissimus, cum seruum aliquod munus negotiumve hominibus iungit, ad illum ipsum trãsigendum vim quoque propriam, singularemque donum impertiri.

Mandasse olim Moysi Deum Iudaicæ gentis curam, omnium contumacissimæ, illique propterea ad hanc prouinciam facile administrandam, mansuetudinem planè singularem addidisse, ex sacris literis nouimus: sicuti, & Iosue aduersus Cananos summam rei militaris prudentiam, summamque virtutem; Salomoni sapientiam penè incredibilem, ad gentem sibi creditam regendam: Machabæis animum in impios inuictum.

Ita sanè hominibus sacro ordine initiatis, vnâ cum onere gratiam, & robur ad onus ferendum necessarium per Episcopi manus impositionem Deum tribuere minimè est ambigendum.

Quare